

[Birthe Nielsen]

bindelse med daginstitutions- eller dagplejebetaling. Derudover er der andre ydelser, som familierne kan blive ramt på: børnetilskud plus det, at man ikke længere vil give hjælp til socialpædagogiske fripladser. Vi frygter meget, at en masse børn vil blive nøglebørn, fordi nogle familier måske ikke synes, at det er rimeligt at betale de høje priser og måske heller ikke har råd til det, når de mister disse tilskud. Det er en af de ting, jeg virkelig frygter. De kommuner, der har store problemer – vi har fået det undersøgt i udvalget – kommer til at stå med nogle problembørn, fordi kommunerne ikke længere kan yde socialpædagogiske fripladser, fordi man skal vurdere, om familiernes socialindkomst i hvert enkelt tilfælde berettiger dem til at få fripladser. Det bekymrer os meget, at man her på den måde fuldstændig udhuler bistandsloven og begynder at gøre ydelser indtægtsbestemt, hvilket decideret går ud over børn. Man har i disse lovforslag taget alt for lidt hensyn til børnene. Når man rammer familierne, rammer man også børnene. Vi mener, at en fornuftig børnepolitik må være i samfundets interesse, og derfor finder vi det forkasteligt, at man netop har skåret så meget ned på disse områder, jeg her har omtalt.

Hvis man skulle have gjort det retfærdigt, burde man have bestemt socialindkomstbegrebet efter at have set mere på fase to. Det, der ligger i fase ét, rammer skævt og er ikke retfærdigt. Jeg tror ikke, at det vil skabe nogen som helst forståelse og heller ikke nogen solidaritet i befolkningen, fordi det er en bestemt gruppe, der bliver ramt af alle disse ting, jeg har nævnt.

Vi havde fra SFs side meget gerne set, at man var kommet i gang med et fornuftigt socialindkomstbegreb, og vi beklager meget, at det kun er blevet til nogle småjusteringer, der rammer i flæng, og at man samtidig har koblet nedskæringer til den sociale indkomst, nedskæringer, som jo overhovedet ikke har noget med selve loven at gøre. Det rammer de svageste i vores samfund: de bistandssøgende, der efter tre måneder ikke har kunnet få job. Andre skal nok klare sig, men de svageste kommer til at gå på en lavere ydelse, de skal nedsætte deres levestandard og får ikke det børnetilskud, som man i dag er berettiget til efter bistandsloven. Jeg synes hele vejen igennem, at det er børnefamilierne, de yngre

familier, man rammer. Det beklager vi meget, for vi havde meget gerne set en fornuftig reform omkring det sociale område. Desværre er det ikke det, vi har til behandling i dag, men vi er indstillet på, når socialministeren kommer med et nyt udspil til et reelt socialindkomstbegreb, at være med i en drøftelse om, hvordan vi gør disse ting retfærdige. Som det foreligger nu, må man stadig trække rentefradragene fra, så velhavere stadig væk har mulighed for at få socialydelser. Det er mellemgruppen, hvor der er to indtægter, man rammer. Jeg har så sent som i dag undersøgt, hvad en almindelig SID-arbejder tjener i Københavnsområdet. Han har ca. 102.000 kr. om året. Hvis hans kone også arbejder og bare tjener 70.000 kr., rammer man en sådan familie. Det mener jeg ikke tidligere har været socialdemokratiets politik. Man rammer netop nogle af dem, som også er socialdemokratiets vælgere, men de velhavende går fri; derfor kan SF ikke medvirke til disse ændringsforslag eller til selve lovforslaget.

Aase Olesen (RV):

Ved førstebehandlingen udtrykte jeg ønsket om, at vi kunne få en grundig udvalgsbehandling. Jeg mener, jeg kan sige, at det har vi haft. Man kan altid beklage, at tiden har været knap, men jeg vil godt minde venstre og de konservative, som især har kritiseret udvalgsbehandlingen, om, at der er mange grunde til, at tiden er knap. Regeringen brugte bl. a. lang tid til at forhandle med venstre og de konservative, inden de to partier fandt ud af, at de alligevel ikke havde mod til at være med til at spare det, de selv foreslog. Derfor synes jeg, at kritikken fra de forskellige partier ikke er rimelig. Vi har oplevet voldsom kritik fra folketingsmedlemmer, som tager til orde i pressen, selv om de slet ikke er medlemmer af socialudvalget, og kritiserer, hvad der foregår dér. Vi har haft den tilgrundliggende betænkning længe, og vi havde en førstebehandling den 12. maj. Jeg mener ikke, der er nogen medlemmer, der med rette kan sige, at de ikke har fået de udvalgsmøder, de har ønsket. Jeg har lyst til i den anledning at rette en speciel tak til udvalgsformanden; uden hendes specielle smidighed og milde måde at lede arbejdet på, ville det have været svært at klare det med